

[Wissing]

ikke, at vi i Danmark skal fortsætte med at passe og opdrage børn ved at oprette institutioner og lade en hær af professionelle socialarbejdere overtage pasning og opdragelse.

Vi sætter ligeledes spørgsmålstegn ved, om der skal bygges flere plejehjem overhovedet. Den udvikling, der er sket, at kommunerne er blevet meget tilbageholdende med at bygge plejehjem, må fortsat støttes. Det er jo en følge af, at man har erkendt, at den rigtige løsning på at få passet vore gamle er, at så mange som muligt skal blive i deres egne hjem så længe som muligt. For at fremme denne sunde socialpolitiske målsætning støttede fremskridtspartiet derfor så klart, at der blev ansat flere hjemmehjælpere.

Problemerne med manglende plejehjemspladser mener vi hovedsagelig findes i København. Disse problemer skal løses, hvilket vi gang på gang har udtrykt vilje til, bl. a. i Københavns borgerrepræsentation.

Endelig nævnes også i bemærkningerne noget om de skattemæssige virkninger. Det påstås, at det på grund af den progressive statsbeskatning vil være de højere indtægter, som vil komme til at betale en større andel af de her tilsigtede udvidelser af den sociale sektor. Når man ved, hvor lille en del af statsskatten der hidrører fra de højere indtægter, er det en tåbelig påstand. Enhver udvidelse af den offentlige sektor skal betales af skatteydere, og alle erfaringer og statistikker viser klart, at det først og fremmest er skatteydere med mellemindkomster, der vil komme til at betale den største del af gildet. Vedtagelsen af lovforslaget vil altså indebære en yderligere skatteplyndring af den erhvervsaktive del af Danmarks befolkning. Fra fremskridtspartiets side vil vi ikke være med til noget sådant.

Vi synes også, at det under hensyntagen til den nuværende styrelse af Danmarks kommuner er et dårligt lovforslag, og vi vil derfor klart tage afstand fra det.

Henrik Toft (V):

Venstre kan ikke gå ind for forslaget om ændring af refusionsprocenten fra 50 til 75, hvad der ville koste ca. 2½ mia kr.

Derudover skal jeg kun sige, at jeg finder det yderst malplaceret i de ledsagende bemærkninger at henvise til en undersøgelse, som ordføreren for forslagsstillerne gang på

gang har fået oplyst kun er et slag højt oppe i den blå luft. Men det er jo også med til at give forslaget karakter.

Palle Simonsen (KF):

Forretningsordenen tillader mig faktisk ikke at sige, hvad jeg egentlig mener om dette lovforslag. Jeg er helt enig i de bemærkninger, som ministeren er kommet med.

Jeg vil godt sige, at det faktisk er fantastisk, at man kan finde på at fremsætte et lovforslag, der siger, at man fra statens side skal refundere 92 pct. af udgifterne i et system, der hviler på det decentrale princip, for det er jo faktisk det, der er tale om. Efter bistandsloven – det går jeg ud fra at forslagsstillerne er klar over – er det jo sådan, at ansvaret i højere grad er lagt ud til kommunerne.

Som ministeren har redegjort for det, får man ikke bare 50 pct. refusion af driftsudgifterne, man får også 17 pct. bloktilskud. Hvis man derfor skulle have de 25 pct. mere, som forslagsstillerne her foreslår, ville det i virkeligheden resultere i 92 pct. refusion af driftsudgifterne. Her er man i den situation, at den ene part i samfundet bare kan bevilge, mens den anden part – i dette tilfælde staten – skal betale.

Hvad det andet punkt angår, forslaget om at ophæve maksimumsgrænserne for udgifterne ved daginstitutioner, vil jeg gerne sige, at det er vi også modstandere af, og det er vi nok i højere grad, end ministeren er det.

Under behandlingen af den tidligere sag på dagsordenen tog ministeren bladet fra munden, og det er der måske også grund til at gøre i denne sag. Det lyder vældig spændende, når fru Tove Jørgensen og andre taler om, at der ikke er daginstitutioner nok og nu skal vi ophæve maksimumsgrænserne, og ved andre lejligheder taler om, at normeringerne er for ringe. Der er nok grund til at sige, at der altså er en sammenhæng mellem disse ting. Man kan ikke både klage over, at taksterne i daginstitutionerne er for høje, og over, at normeringen er for lille. Der, hvor taksterne i daginstitutionerne er for høje, det er lige bestemt i de kommuner, hvor man er gået ud over de besparelser, som i sin tid blev fastlagt af folketetinget. Det er der en nøje sammenhæng imellem. Man kan selvfølgelig godt ophæve maksimumsgrænserne, men